

5.

Եւ արդ, բովանդակելով զվերասացեալսն, ասեմ՝ Թէ նշմարիս ազատութիւնն միայն ֆրիստնեական ազատութիւնն է, որ նոյն է ընդ ծառայութեան Աստուծոյ, իսկ անձնիշխանութիւն կանոց մարդոյ հաստատեալ կայ ի միակամութիւն ընդ Աստուծոյ, կամ ի համակերպութիւն եւ ի հպատակութիւն կանոցն Աստուծոյ:

Այս է ազատութիւնն՝ յոր ըստ բանի Առաքելոյն՝ կոչեցեալ է ամենայն քրիստոնեայ: Վասն որոյ պարտի ամենայն հաւատացեալ «զնալ արժանի Տեսնոյ յամենայն հաճութեան, յամենայն գործս բարութեան պաշարեր եւ անեցուն զխտութեամբն Աստուծոյ» (Կղ 1, 10), եւ նմանող լինել Բրիստոսի (1 Կր 11, 1) եւ Աս-

տուծոյ Հօր իբրեւ որդի սիրելի (Եփ 5, 1), «զի որ Հոգւովն Աստուծոյ վարին, նոքա են որդիք Աստուծոյ» (Հռ 8, 14):

Ո՞չ ապաքէն զերագոյն փոխան մարդկեղէն կենաց աստուածանականութիւնն է, — ո՞չ ապաքէն Հոգի է Աստուած (ՅՆ 4, 24). եւ որովհետեւ «Տէր Հոգին է», ապա ուրեմն ո՞չ այլուր բայց միայն «ուր Հոգի Տեսնն է, անց ազատութիւն է» (2 Կր 3, 17):

Ֆ. Յ. Մ.

Վրեպֆ սպագրութեան ի նախընթաց հասածի Պարապմանցս.

էջ 171 ր. տ. 3 ի վ. ընթ. սկզբունք
» 171 » » 27 ի վ. փոխ. զլաւն ընթ. զլարն
» 172 » » 8-9 ի ն. ընթ. ապրեցունցե

ՄԱՆԻՔԱԿԵՆ

Բարեկամս՝ Ասեփ Կիւրքուրեանի

Խամուած ես ալ, հիւանդ արտի մը հանգոյն,
Որուն մեջ զո՛ւր Սերն իր դիւքանքն է ծորեր.
Խամուած ես ալ, ո՛վ մանիւշակ դողդոջուն,
Հովուն շունչէն բրբաբեր:

Ժամ մ'է անցած, երբ իմ ձեռքերն ակամայ
Եկան խըլել կեանքիդ բաժինը արդար.
Հիմա դաշին խոտերուն հետ կը հեւայ
Դողդոջ ցօղունդ՝ շիւղի մը պէս դալկահար:

Լո՛ւռ ու քախճոս կ'իջնեմ անդունդը արտիդ,
Ուրկէ աւաղ, կեանքը տակաւ կը փախչի,
Կոպերուս տակ ծընունդ կ'առնեն շիր առ շիր
Կոյս կայլակներ արցունքի:

Խամուած ես ալ, զոն մ'ես յիմա՛ր բաղձանքի,
Զոր չըրցայ զսպել զուրիս ակնարկով.
Կրնայի՛ր դեռ ծածել սիւքեր զարունի,
Նըւագն ըմպել զով առուակի մ'հոգեբով:

Կրնայի՛ր դեռ, պայծառ իրկուն մը զարնան,
Արժանանալ կոյսի մ'ամբիժ նայումքին.
Պարզե՛լ սիրոյ երազանքներն ոսկեման՝
Անոր աղուռ՝ հոգիին:

Կրնայի՛ր դեռ . . . : Արդ հառաչ մ'ես, ո՛վ հոգիս,
Մայր բընութեան տրիստ արեւն դուս ժայթքած.
Կ'իյնա՛ս ձեռքս, եւ հովուն հետ կը փախչիս
Կոյսի մը պէս, որուն սիրտն եմ արխնած:

Գրեմ՝ հոգեակ, զընա ցօղո՛ւնրդ զսնել,
Վերջին անգամ մ'ալ արցունքներդ քափե.
Կեանքն է այսպէս, նամբուն վրայ այս անե՛լ
Ամեն ինչ լո՛ւռ կ'արտառուկ . . . :

Վահեսիկ

ՎԻՉԷՆ ՍՐԱՊԵԱՆ